

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkesége – Padre Pio és a Szűzanya

Pio atya egyik levelében így ír lelki gyermekének: „Leányom, mondom neked, én sosem hagyok el téged, mindig melletted állok és minden jót kívánok neked. Légy boldog (...) Anyácskád mindig a tiéd, soha nem hagyja magára az ő kislányát...” Pio atya tehát lelki gyermekeinek édesanyja is: „Anyácskád veled van, veled szenved és imádkozik (...) és mindig vigyázni fog rád”, ígéri. Nyilvánvaló számunkra tehát, hogy Pio atya szeretete Szűz Mária szeretetében gyökerezik, aki mindannyiunk égi Édesanyja.

Pio atya és a Fájdalmas Szűz lelki közössége ugyanilyen nyilvánvaló volt azon hívek tömegeinek, akik elzarándokoltak az atyához a San Giovanni Rotondói kolostorba, és személyesen is láthatták őt, a fájdalmak férfit, aki együtt szenved Krisztussal a kálvárián, a Fájdalmas Anya mellett állván. A Szűz Máriával egységben megélt élet tehát a Fájdalmas Anyával együtt megélt misztériumot is jelentette Pio atya számára. A Fájdalmas Anya szenvedésének csúcspontja szintén a kálvárián következik be, amikor is szívét „tőr éle járja át”. Szent Bernát, a nagy misztikus prédikátor ezt így fogalmazza meg: amikor a halott Krisztus testét átjárja a római katona lándzsája, annak fájdalma hozzá már nem érhet el, ezért a tőr éle édesanyja, Szűz Mária szívét járja át. Pio atya szintén részesült Szűz Mária fájdalmában, magára vette, megélte azokat. Lelke, ahogyan Krisztus szenvedésének részesévé vált, ugyanúgy osztozhatott a Szent Szűz fájdalmában is. A Fájdalmas Szűz szenvedéseiben való részvételnek két kardinális pontja van Pio atya életében. Az első, mely szerint Pio atya még 1918-ban említést tesz arról, hogy szívét egy lándzsa döfte át, amely szíve alsó része felől indulva, mellkasát keresztüljárva egészen a jobb válláig járta át testét, „hatalmas és szünni nem akaró fájdalmat” okozva az atyának. Ezt az érzést az atya élete során rendszeresen átélte. A másik közös pont a Fájdalmas Szűz szenvedésével az, mely szerint Pio atya osztozik a Szűzanya minden szenvedésében egészen addig, hogy az ő szíve is „kővé válik”, vagyis nem lesz képes fájdalmát kifejezni, könnyet ontani. 1918 januárjában az atya így ír: „Ó, Istenem, micsoda kín!” Micsoda kín, melyet lelkemben érzek! Nem tudom, hogyan könnyíthetnék rajta. Bárcsak könnyeim ontásával szabad utat engedhetnék e kimondhatatlan belső fájdalomnak! A fájdalom oly hatalmas, hogy szívemet már kővé dermedtette. Most már valóban megértem, ó, Jézusom, miért nem tudott sírni a te szentséges Édesanyád a kereszted tövében.” Egy másik helyen szintén felfedi előttünk a Krisztustól kapott kegyelmet: „Most már valóban értem a mi kedves Égi Édesanyánk fájdalmát. (...) Ó, ha az emberek is átérezhetnék ezt a kint! Ki lenne képes osztozni a Megváltó Édesanyjának fájdalmában? Ki tagadhatná meg tőle a Mártírok Királynője címet?”

A Fájdalmas Anya szinte magához vonzza Pio atya lelkét, és ő heves szeretetre gyúl iránta: „A Fájdalmas Szűz imádkozzon értünk Szent Fiánál, hogy még tökéletesebben részesülhessünk a kereszti misztériumában és a Szent Szűzzel együtt

bennünket is minél jobban átjárhasson Krisztus minden fájdalma! A Szent Szűz adja meg nekünk, hogy megélhessük a kereszti misztériumának és fájdalmainak igazi szeretetét, a Fájdalmas Anya, aki a legtökéletesebben és elsőként teljesítette be életével az evangélium szigorú tanítását, még mielőtt mi, emberek, egyáltalán megismerhettük volna azt. A Szent Szűz járjon közben értünk és adja meg nekünk, hogy mindennél jobban akarjunk közösséget vállalni a mi égi Édesanyánkkal az ő szenvedésében! Mi pedig, mint oly sok kiválasztott lélek, mindennél jobban törekedjünk arra, hogy mindig mindenben a mi áldott Édesanyánk mellett álljunk, mindenben Őt kövessük és mindig csak Őmellette haladjunk, hiszen nincs más út, amely az élethez vezet, mint az, amelyen a mi Édesanyánk előttünk járt. Ne utasítsuk el ezt az utat, még ha nehéz is, ha el akarunk jutni annak céljához. Mindig, mindenben csatlakozzunk a mi kedves Édesanyánkhöz: vele együtt lépünk Jézus elé, a Golgotára. (...) Hívó szemünkkel tekintsünk mindig Krisztusra, aki keresztyét cipelve megy fel a kálvária hegyére, ahogyan hatalmas kínok között vonszolja magát felfelé a Golgota meredek lejtőjén, tekintsünk a nyomában járó lelkek seregére, akik Őt követve cipelik saját keresztyüket, és róják ugyanazt a fájdalmas utat. Ó, mily csodálatosan szép látvány ez! Szegezzük csak rá lelki szemünket! Közvetlenül Jézus mellett haladva megláthatjuk a mi szent Édesanyánkat, aki maga is, tökéletes egységben Szent Fiával, hordozza saját keresztyét. Majd pedig őket követik az apostolok, a mártírok, az egyházatyák, a szűzek és a hitvallók...”

Pio atya elragadtatásában így kiált fel: „Ó, milyen szent, milyen nemes, mennyire tiszteltetreméltó, becses és kedves társaság ez! Örömiük mily őszinte, békéjük mennyire mélységes, járásuk milyen bátor! Milyen tökéletes élet az, amelyet betölt a hit, a bizalom átjár, a szeretet lángra gyújt, a szemérmesség megszépít, és a bűnbánat ékesít! (...) Ki adhatja meg nekünk, hogy ebbe a csodálatos társaságba bekerülhessünk? Ó, élő Isten! Hát maga Jézus Krisztus, aki minden bűnünk ellenére ilyen szép társaságba hívott meg minket!”

Mondanunk sem kell, hogy Pio atya e sorokban saját önarcképét rajzolja meg. Ő nem élhetett más életet, mint amilyen a legteljesebb módon összhangban áll és tetszésére van Krisztusnak és az ő fájdalmas Édesanyjának. Hiszen ő maga is teljes mértékben a megfeszített Krisztus képmásává vált, és szívét a Fájdalmas Szűz szenvedése járta át. A mennybe felvett Szűzanya a dicsőség legmagasabb fokának szimbóluma és beteljesítője, ő teljes valójában egyesült Istennel, a háromszemélyű egy Isten életének és dicsőségének teljes jogú részese, szeplőtelenységének ragyogása pedig még fényesebb glóriába vonja őt. Szeplőtelenége a Szentlélek ajándéka, Irgalmasság Királynője a Fiú akaratóból, amiért részt vállalt a megváltás művében, az Atyaisten mindenható hatalmának részese, ezáltal maga is mindenható és könyörületes Szűz.

„A Megváltó úgy akarta, hogy előbb térjen vissza az égbe, mint Édesanyja. És nem csupán azért, hogy az ő mennyi királyságában szent Anyjához méltó trónt készítsen, hanem azért is, hogy a Szent Szűz mennybemenetele még győzedelmesebb és dicsőségesebb legyen azáltal, hogy ő maga megy Édesanyja elé az összes angyal és a Paradicsom minden szentjének kíséretében. Ezért Damiani Szent Péter kétséget kizáróan jelentheti ki, hogy a Szent Szűz mennybevétele még dicsőségesebb volt, mint magának Jézus Krisztusnak a mennybemenetele, mert míg Jézus elé csupán az angyalai járultak égbe lépésekor, a Szent Szűzet ellenben nem csupán az angyalok, hanem minden szentek és maga Jézus Krisztus is kísérte a Paradicsomba lépésekor.” (Szent Anzelm)

Don Gabriele Amorth: Egy szegény barát, aki imádkozik...

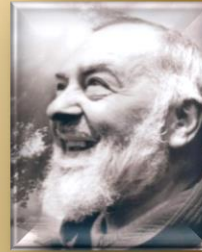
Híressé lett ez az öndefiníciója, amely Pio atya életének legmélyebb aspektusát tükrözi: szüntelen imádságát. Jézus az állandó imára figyelmeztet, ne fáradjunk bele az imába (Lk, 18,1), Szent Pál pedig megismétli, hogy szakadatlanul imádkozunk (1Tessz 5,17). A szentek és a lelki élet mestereinek tanítását követve a gyakorlatban törekszünk átalakítani az imát mindennapi tettekké, tudván, hogy ez csak akkor lehetséges, ha kizárólagos időt szentelünk az imának. Pio atya számára nem így volt. Mindenekelőtt nagyon keveset aludt és nagyon keveset evett. De láttuk, hogy már gyerekkorától fogva hogyan szokott hozzá az intenzív imához, amely állandó szükségletté vált számára. Ő úgy használta fel az időt, ahogyan az számunkra lehetetlen lenne; bizalmasan többször is elmondta, hogy egyidejűleg háromféle dolgot képes végezni. A három dolog egyike bizonyosan az imádság volt. Aki mellette élt, főleg imádságos magatartásban emlékezik rá: vagy a régi templom szívében, vagy a sekrestyében, vagy az új templomnak a nők számára fenntartott erkélyén, vagy a cellájában, vagy a kertben ülve...

Szerette ismételgetni: „A könyvekben keressük Istent, az imádságban rátalálunk.” Ennek ellenére az ő imádságát is ellentétes érzelmek váltakozása jellemezte; bizonyosan nem pihenés volt. „Imádkozom, habár egyetlen fénysugár sem jön a mennyből”, igen gyakoriak voltak ezek a belső sötétségi pillanatok, amikor úgy tűnt, semmi értelme imádkozni. Máskor viszont, mihelyt belekezdett az imába, úgy érezte, elárasztja az Úr iránti eleven szeretet, mely elemészt. Jobbára olyannyira Istennel egyesülve élt, hogy néha szórakozottnak tűnt, miközben másokkal beszélt. Ennek ellenére - bár nem mutatta - rendkívül figyelmes volt; modorosán válaszolt; egyesek olykor csalódtak, mert az a benyomásuk támadt, hogy a többiek között nem ismerte fel őket.

Emlékszem egy barátomra, aki hosszú periódusokat töltött San Giovanniban, és több évet kellett külföldön töltenie. Visszatértekor a többiekkel együtt az atya felé közeledett, hogy megcsókolja a kezét vagy fogadja az áldását. Úgy tűnt, mintha az atya észre sem venné a jelenlétét, olyannyira, hogy megkérte egyik barátját, kérdezze meg tőle: „Örül, hogy Agostino visszatért?” Pio atya pedig: „Azt hiszed tán, vak vagyok? Itt van már három napja!” Nagyon is észrevette. Hasonlóan járt egyik lelki gyermeke, aki hosszú éveken keresztül nem volt San Giovanniban, és az volt az érzése, hogy az atya nem ismerte meg, ezért a gyónás végén azt mondta neki: „Atya, elfogad engem lelki gyermekének?” Pio atya pedig: „Miért? Eddig kinek a gyermeke voltál?” Nagyon is felismerte.

Azt hiszem, jobbnak látta imádkozni gyermekeiért, mintsem beszélgetni velük, ha erre nem volt szükség. Bizonyos, hiszen ő maga is bevallotta, sokkal többet imádkozott másokért, mint önmagáért. Az is igaz, hogy folytonos imái alatt mennyei jelenések adományában részesült, főleg az ördöggel vívott mindennapos harcok után. A leggyakrabban Jézus, a Legszentebb Szűz, az őrangyal jelentek meg előtte. Külön fejezetet érdemelnének Máriaéhoz intézett nagyon gyöngéd imái, mint ahogyan egész máriás lelkisége is. A rózsafüzért, amelyet szeretett az ő fegyverének nevezni, szinte megállás nélkül morzsolta ujjai között. Azt írta, naponta legalább öt teljes koszorút végez csak a rózsafüzérből. De jóval többet imádkozott el...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/8.

Hogyan beszélgetünk Istennel?

„...Az ima szent ajándéka, gyermekem, az Üdvözítő kezében van, és minél inkább kiüresíted majd önmagadat, vagyis minél inkább megszabadulsz egyéni hajlamaidtól, és minden testi kötelektől - beleyökerezve ugyanakkor a szent alázatosságba -, annál inkább megadja majd ezt az ajándékot szívednek. Sok türelemmel ki kell tehát tartanod az elmélkedés szent gyakorlatában, és meg kell elégedned, ha apró lépésekben haladsz előre addig, míg lábaid a futásra alkalmasak lesznek, vagy - még inkább - amíg szárnyakat kapsz, hogy repülhess. Nagy szeretettel alázd meg magad Istennel és embertársaidal szemben, mert Isten csak azokhoz szól, akik nagyon alázatosan viselkednek Előtte.

Mindamellet annak igazi okát, hogy nem mindig jutsz el a helyes elmélkedéshez, a következőkben látom, s nem hinném, hogy csalódnék: Valamiféle izgatottsággal, nyugtalansággal és szorongással kezdel hozzá az elmélkedéshez, és makacsul törekszel arra, hogy olyan témát találj, mely lelkedet elégedetté teszi és megvigasztalja. Nos, hát ez elegendő ok, hogy ne találj meg, amit keresel, s ilyenformán se lelked, se szíved ne legyen elég szabad ahhoz, hogy az elmélkedés tárgyát képező igazságra összpontosítsa figyelmét. Tudd meg, leányom, hogy ha valaki túl nagy sietséggel és lázas izgalommal keres egy elvesztett tárgyat, még ha kezével érintené is, vagy százszor szeme elé kerülne: akkor sem fogja észrevenni! Ez a haszontalan aggodalom csak a szellemet fárasztja, és gondolkodásodat teljesen képtelenné teszi arra, hogy az elmélkedés egyes pontjainál elidőzzél; következménye aztán valami hidegség és eltompultság, mindenekelőtt az érzelmi világban. Erre a bajra csak egy orvosságot ismerek: üzd el a nyugtalanságot, mert ez egyike a legfélelmetesebb csapdának az igazi erény számára és az igazi lelki életre nézve; azzal az ürüggyel, hogy fel akarja melegíteni a lelket, inkább elhidegíti, s csak azért készíti futásra, hogy felbuktsassa...

(Pio atya)